

La mulți ani, România!

Aseară, i-am urat "La mulți ani", de ziua Românei, unei românce, Alexandra, care lucrează într-un bar din centrul orașului Caserta. Am cunoscut-o ieri, eram la o masă cu niște prieteni, ne-a plăcut fata asta, era simpatică, educată, rapidă. Din vorbă în vorbă, am aflat că e româncă, din Oradea, mama unguroaică, tata român. Atunci când i-am spus "La mulți ani", de 1 Decembrie, m-a privit nedumerită. "E Ziua României", am adăugat. "Am uitat de chestiile astea, sunt de 7 ani în Italia", mi-a răpus și a continuat să ia comenzile de la clienți, cu surâsul pe buze și într-o italiană perfectă.

Acum 4 zile, în cartierul în care locuiesc, au intrat niște hoți în mai multe apartamente, după-amiaza. Unul dintre ei a fost prins de către niște vecini curajoși și predat poliției. Până să vină poliția, tot cartierul a ieșit în stradă și vecinii mei, dintre care un carabinieri, au fost nevoiți să-l apere pe infractor de furia oamenilor care vroiau să-l linșeze. "Să sperăm că nu e român", mi-am spus, în gând, și m-am simțit vinovată că am căzut și eu în capcana locurilor comune și a stereotipurilor. Cineva din mulțime a spus că era o bandă de hoți albanzei. Am răsuflat ușurată...A doua zi, am aflat, de la niște prieteni polițiști, că erau, de fapt, români, recidiviști, și că au comis, lunile trecute, alte furturi la Parma. În fața școlii, grupuri de părinți discutau aprins despre ceea ce se întâmplase cu o zi înainte și cuvintele *questi rumeni di merda* erau un laitmotiv al dezbaterilor. Unii dintre părinți, care mă cunoșteau bine, din delicatețe, spuneau că hoții erau extracomunitari, și nu români. Îi vedeam stânjenți și le-am apreciat bunul simț.

Public des pe blogul meu articole, în italiană, despre România. Am scris despre Cluj, București, Timișoara, despre Voroneț, Salina din Turda, sau Transfăgărășan, despre Sfântul Andrei, despre Meșterul Manole, despre etnogeneza poporului român, despre Brâncuși, despre românii care au câștigat

Premiul Nobel, despre Luminație și Cimitirul Vesel, despre Pădurea Baciului. Mă bucur când văd că sunt mulți italienii care citesc articolele, le publică pe pagina lor de facebook și comentează pozitiv, unii dintre ei mărturisesc chiar că descoperă o alt fel de Românie. Când am decis să creez un blog bilingv, în italiană și română, tocmai asta a fost intenția mea, aceea de a vorbi despre România, fără clișee și fără stereotipuri, mult prea prezente în percepția colectivă a italienilor. Nu sunt naivă și nici nu am aroganța de a fi convinsă că voi schimba imaginea țării noastre. Cred, însă, că imaginea unei țări nu o face un guvern, nu o fac departamentele de comunicare și nici un ministru, trecător prin vreun minister. Imaginea României în Italia e ca un puzzle imens, alcătuit din imaginea fiecăruia dintre cei peste 1 milion de români care trăiesc aici. Blogul meu e doar o parte, minusculă, din acest puzzle, dar nu vă ascund că sunt fericită de fiecare dată când vreun cititor italian îmi scrie și consider că fiecare apreciere e adresată, în mod indirect, țării mele.

Nu am vrut să scriu nimic despre Ziua Națională a României, dar nu pentru că nu-mi iubesc țara. Am sentimentul că, orice aș scrie, ar putea fi perceput ca patriotism gol și urăsc orice formă de patriotism declarativ, sau de naționalism de paradă. Nu am scris niciodată scrisori în care să-mi declar iubirea de țară și văd că presa e plină de ele, în aceste zile.

“Cum, nu scrii nimic despre Ziua Națională”, m-au întrebat unii și alții. Mai ales în acest moment istoric, în care diaspora pare că a asumat rolul unui fel de *guru* spiritual pentru poporul român. Ar fi trebuit, poate, să scriu despre mândria de a fi român sau să vă “învăț”, pe cei de acasă, cum să vă iubiți țara. Eu sunt atipică și prefer să încerc să îi ajut pe italieni să ne iubească mai mult sau măcar să ne înțeleagă. Sunt mândră că sunt româncă, dar o arăt iubind limba română și scriind corect românește, ceea ce nu se poate

spune despre "patrioții" gălăgioși de pe rețelele de socializare, spre exemplu. Îmi iubesc țara, pentru că mă doare atunci când aud în jurul meu: *questi rumeni di merda și*, credeți-mă, mândria de a fi român e pusă la grea încercare în astfel de momente. Nu știu nici măcar dacă trebuie să mă consoleze faptul că același italian care a postat pe facebook, zilele trecute, cuvinte dure la adresa hoților români din zonă, a publicat, tot pe pagina lui, multe din articolele mele despre România, de pe blog.

Complicat subiect mi-am ales, ăsta cu patriotismul...știam eu de ce nu vroiam să scriu nimic despre Ziua Națională.

La mulți ani, România, oriunde ai fi!